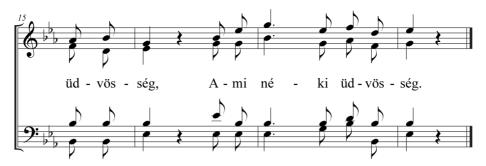
T 22

275. Égi gondolattal telten...

- 2. Ó, maradj, így szól a szívem, Maradj vélem s népeddel, Mély homály szállt le a földre, Atyám, tőlem ne válj el! Nemsokára fényességben Majd egymástól válnunk kell, Hadd maradjak végig veled, Téged én nem hagylak el, Téged én nem hagylak el!
- 3. Látja Illés fénylő szemét Elizeus fenségben,
  S hallja mesterének szavát: Mondd, mit kérsz te éntőlem?
  Olyan kívánnék én lenni, S munkálkodni, amint te,
  S töltse Isten a te lelked Reám kettős mértékben,
  Reám kettős mértékben!
- 4. Nehéz dolgot kértél tőlem, Sóhajt Illés felelvén, Mert szereti annak lelkét, Aki szívből ilyet kér. Ha te látod távozásom, A kérésed meglészen, Ha nem látod: akkor tudd meg, Nem lesz meg a kérésed, Nem lesz meg a kérésed.
- 5. Míg beszélnek, íme látszik Tűznek fénye, s dicsőség, Elragadja Illést szélvész, Lovakkal vont tűzszekér, Ki sokaknak a szívében Égi lángot s fényt gyújtott; Most száll az fel tűzben, fényben Fel e földi homályból, Fel e földi homályból!
- 6. Áll remegve Elizeus, Eltávozni látja őt, Könnyes szemmel, fájón nézi Mesterét, a költözőt. Kiált néki, édes atyám, Te a mennyekbe mégy fel! Izráelnek szekerei, Izráel lovagjai, Jaj, hogy őt elvesztetted!

Lőn azért, mikor mennének...ímé egy tüzes szekér tüzes lovakkal egybe, elválasztá őket egymástól. És felméne Ilyés a szélvészben az égbe.